

A nagy kalapács

Egy újvidéki találmány, amely ellentmond a fizika törvényeinek
– Veljko Milković akadémikus megosztotta a világ tudósait

Olvasóink számára nem ismeretlen az újvidéki Veljko Milković neve, ugyanis már többször írtunk róla, találmányairól, újításairól. Első riportjaim egyike is vele készült. Akkor egy különleges szerszámot konstruált, egy olyan kulcsot, amellyel minden nagyságú anyacsavart ki lehetett csavarozni. Később bemutattuk energiatakarékos veremházait, újabban pedig azt a szerkezetet, amelyet akár perpetuum mobilének, azaz örökmozgónak is nevezhetnénk.

Mi az örökmozgó? Egészen pontos meghatározás szerint egy gép, ami sosem áll le. Tudjuk, hogy ilyen gép nem létezhet, mert minden olyan szerkezet, amely nem rendelkezik energiaforrással, egy idő után leáll. De perpetuum mobilének nevezhető az a gép is, amely több energiát termel, mint amennyit felhasznál saját működéséhez.

Veljko egy ilyen gépet szerkesztett. Már erről is írtunk néhányszor, arról viszont nem, hogy találmányát miképpen fogadták a világban.

– Képzeld el, az Egyesült Államokban, Dallasban egy bizonyos Raymond Head találmányomat felhasználva egy óriás gépet szerkesztett – dicsekedett a minap. – A világhálón látható is az általa készített inga, amely három méternél magasabb. Természetesen Raymond úr tiszteletben tartotta a szerzői jogot és feltüntette, hogy a találmány, a nagy kalapács az enyém.

Mert szerkezetét így nevezte el magyarul: nagy kalapács.

Dolgozószobájának könyvespolcáról néhány könyvet emel le. Brian H. Berrett egy munkáját, Peter Lindemann könyvét, Egely György tanulmányát...

megállapítottuk, hogy valószínűleg még várunk kell arra, hogy ezek az erőforrások hasznosítva legyenek. Különböző érdekek miatt mellőzik a találmányokat.

Mert milyen érdeke lenne mondjuk a villanygazdaságnak, hogy ilyen géppel termelje az áramot, ha ez a gép olcsón termeli azt. Egy kutatócsoport a Dél-afrikai Köztársaságban azzal próbálkozik, hogy találmányomat áramfejlesztésre alkalmazza, és hasonló terve van egy olasz kutatócsoportnak is. Egyébként dr. Lindemann szerint gépem az elmúlt háromszáz év legnagyobb tudományos találmánya.

Az asztalon áll Veljko alkotása. Egy kar egyik felén inga, másik felén pedig egy ütőalkalmatosság, azaz kalapács. Végtelenül egyszerű szerkezet. Ugyanezt a szerkezetet nagyban is megcsinálta ismerőse, Valkó Gábor segítségével. A

– Ahhoz, hogy állandóan működjön, az ingát folyamatosan mozgatni kell. Az az energia azonban, amely az ingát mozgatja, sokkal kisebb, mint amekkor

ra energiát a kalapács ad. Ez a szerkezet tulajdonképpen a föld gravitációs erejét használja fel az inga segítségével, ezért van a kalapácsban több erő, mint amennyi az inga mozgásához szükséges. Ezt a gépet hasznosítani lehetne mondjuk a kőolajiparban szivattyúként vagy a fémiparban mint prést. Az egész világon, az Egyesült Államoktól Ausztráliáig kísérleteznek a találmányommal. Egy

mozgalom alakult ki e körül a találmány körül. Kutató mozgalom. Valamikor Újvidékre gyűrűztek be különböző mozgalmak, mint például a hippizmus mozgalom, ma viszont innen indult el egy kutató mozgalom, nemcsak nekem köszönhetően, hanem mindazoknak a feltalálókknak, akik a térségünkben alkotnak. Persze, sok olyan tudós van, akik azt állítják, hogy az, amit csinálunk semmi, haszontalanság, lehetetlen Newton harmadik törvényét ilyen egyszerűen megdönteni... Mindezzel nem törődök. Teszem lassan a dolgom, és közben arra gondolok, hogy egyszer biztosan alkalmazni is fogják a gépemet. Ennek lehet, hogy így kell lennie. A napokban láttam a tévében egy műsort Mona Lisáról, a festményről. Ötszáz évvel ezelőtt készült és háromszáz évig teljesen ismeretlen volt. Lehet, hogy alkotásom is egy ideig feledésbe merül, de biztos vagyok abban, hogy valanikor alkalmazni fogják...

Otthon megnéztem Veljko honlapját (www.veljkomilkovic.com), amelyről a noteszomba lemásolok egy gondolatot: „A világ tele van olyan »kerekekkel«, amelyeket újra és újra feltalálnak, de csak azért, mert az ember nem akar embertársától tanulni.”

Szép gondolat, és azt hiszem, hogy nem csak a kerekre, nem csak a műszaki tudományra vonatkoztatható...

■ NÉMETH Zoltán

A nagy kalapács, amely ma Valkó Gábor műhelyében áll

Peter Lindemann

Egyes tudósok azt állítják, hogy Veljko Milković találmánya az elmúlt háromszáz év legnagyobb találmánya

Veljko Milković találmánya több tudományos munkában szerepel

A könyvekben azt írja, hogy Newton harmadik törvénye megdönthetetlen

Raymond Head háromméteres kalapácsa a fotón

Valamennyien világhírű kutatók, feltalálók. Brian H. Berrett a NASSA fizikusa volt. Közös vonásuk ezeknek a tudósoknak, hogy mindannyiukat foglalkoztatja az új energiaforrások feltárása. Könyveikben említik Veljko találmányát. Berrett mérési szerint 145 százalékkal nagyobb energia keletkezik a befektetetténél, dr. Peter Lindemann pedig azt állítja, hogy ez a szerkezet tízenkétszer több energiát termel, mint amennyit elhasznál.

– A világ minden tájáról kerestek fel tudósok. Dr. Lindemann is volt nálam, ide utazott, amikor látta honlapomon a szerkezetemet. Abban a székben ült, amelyben most te ülsz. Sokat beszélgettünk a nagy kalapácsról és hasonló találmányokról, amelyek hasznára válhatnak a világnak. Mindketten azonban

nagy kalapácsot Veljko egy ideig tömbházának pincéjében, alkalmi kis műhelyében tartotta és kísérletezett vele, mivel azonban a kalapács – amelynek ütőereje 100 kilogrammos – a pince padlóját felsértette, áthelyezték Gábor műhelyébe. A feltaláló bevallja, a szomszédok nagy öröme.

– Az inga súlya 40 kilogramm, mégis egy ujjal lehet működtetni. Nagy erővel nem is lehetne.

Szemlélteti is, amit mond. Ököllel nagyot csap az ingára. Alig mozdul el. Amikor ujja hegyével meglöki, az inga szép lassan elindul. Ahhoz, hogy a rúd másik felén a kalapács is kimozduljon, az ingának el kell érnie egy bizonyos kilengési fokot. Néhány ujjpöccentés, és máris mozdul a kalapács.

Valahogy még mindig vonakodnak a kisenberek, s ezen belül a kispapasztok a kölesönök, különösen a bankkölcsönök igénybevételétől, az amilyenra dívatossá vált pályázatok megcélzásától, inkább bíznak a saját erejükben, lehetőségeikben, mint az említett külső „támogatásokban”. Talán az évszázadok során felgyülemlett és leülepedett tapasztalatuk tette őket olyannyira bizalmatlannak. Meg hát a maguk módján, korlátoltóságuk ellenére, mégis nyitott szemmel járnak az ő kicsiny, szűk világjukban. Annak idején kaszákkal s egyéb élesre fent fegyverekkel próbálták megugrasztani nagyhatalmú, gögös földesurakat, aztán amikor ragyogó elméjük s messzire tekintő forradalmárok kivívták számukra a barázdaosztással járó földreformokat, pillanatnyi föllelegzésük hamarosan lelohadt, mert megjelent a levegőben és a falvak határában a kollektívizálás csípő szele, s frissen kapott barázdaikat fel kellett áldozniuk a szocializmus oltárán. Ma ott tartanak, hogy jóformán már mátrágyára se futja a házi büdzséjéből. Nézzük az eget.

De van kiút ebből a szorult helyzetből. Különböző a szorult helyzethez hozzászokhattak már az évszázadok folyamán, miként elsősorban mindig a kicsinyek kerültek szorult helyzetekbe, mondhatni, ez a létalapjuk. Percenek mint fában az a bizonyos féreg. Drága a reprodukció, olcsó a káposzta. És nem elég az, hogy olcsó, de az áladottat, a leszállítottat csak kinkeserősen fizetik ki nekik a vízonteladók.

Most ilyen szituációban vegyen a nyakába egy ásternelő vagy egy belterjes nyúlfarmalapítás tervét dédelgető bank és pályázati

Már vagy még?

ügyekben járallan, s mindezek tetejében még a többségi nyelvet is csak erősen törve beszélő alsóradanováci vagy felsőkishomoki illetőségű hompolgár egy olyan adminisztratív utánajárását, amitől mindig is borsózott a háta?

Igenis vegyen, jön a biztatás és bátorítás illetékes helyről. Igenis próbálja meg, mert úgy az állami támogatás mint a pályázat, kilendítheti bizonytalan, távlatatlan alaphelyzetéből. S azok is bátran induljanak neki, akik nemcsak a pályázati kérvények megfogalmazásában járallanak, de akik az anyanyelvükön kívül, ha az véletlenül éppen magyar, egyéb nyelvek ismeretében leszakadóban vannak.

Szabadkán ez nem ütközik akadályokba, jön az újabb bátorítás illetékes helyről. A feleket fogadó ügyintézők ugyanis bírják a magyart.

Mikor ennek a híre a süllőnkbe jutott, hangtalanul kibuggyant a számból: már vagy még?

És nem véletlenül.

Mert, s ezt nem mi állítjuk, hanem fölkészült rátermettek, erősen szórványosodunk. Inmár Szabadka is beletartozik ebbe a régióba. Pedig, állítólag – s ezt mind gyakrabban hangoztatják, hangsúlyozzák aktuális illetékesek – Vajdaság Európa kicsiben.

Már vagy még?

És ez a kérdés immár akkor is fölvetődhet az emberben, ha látszólag a mátrágya és a kukorica árának alakulásáról értekezik.

■ NÉMETH István